

Arrest

nr. 324 217 van 28 maart 2025
in de zaak RvV x / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen, afkomstig uit Jan Bagh, district Alingar, provincie Laghman, en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Lang geleden, u was nog jong, kwam uw neef H. N. (...) (O.V. (...)) naar België. H. (...) verzocht op 21 oktober 2009 om internationale bescherming omdat zijn vader door de taliban ontvoerd werd. U verklaarde in dit verband dat u later via uw moeder vernam dat zijn vader, uw oom, leerkracht Engels was en dat hij daarom werd gedood door de taliban die ook uw neef wilden doden. Omdat H. (...) zijn asielmotieven niet aannemelijk maakte, werd hem het vluchtelingenstatuut geweigerd. Rekening houdend met de toenmalige situatie in zijn regio van herkomst werd hem op 16 november 2010 evenwel het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Uw vader was, net als uw oom, leerkracht Engels. Hij gaf les in de Rokhanschool in Mitharlam. Uw vader bleef overnachten op de school en kwam slechts af en toe naar huis. Aanvankelijk wist niemand van zijn professionele activiteiten. Zelf ging u tot uw vijfde jaar naar de Sheikh Mohammad Husseinschool, een andere school dan deze waar uw vader les

gaf. Op een bepaald moment bracht iemand de taliban op de hoogte van uw vaders professionele activiteiten. Acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw vader een dreigbrief waarin de taliban hem verzochten te stoppen met lesgeven en zich aan te melden bij de talibanrechtbank. Uw vader negeerde de brief en nam het schrijven initieel niet ernstig. Hij dacht dat iemand van het dorp – mogelijk iemand die jaloers was of een neef met wie hij in onmin leefde – de dreigbrief had neergelegd. Enkele weken later kreeg hij een tweede brief waarin hij opnieuw verzocht werd zijn activiteiten te staken. Deze keer nam hij de brief wel serieus. Hij gebood jullie met geen woord te reppen over zijn beroepsactiviteiten. Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, toen hij in het geheim naar huis kwam, werd hij bij een controlepost van de taliban uit de wagen waarin hij zat gehaald en gedood. Korte tijd na zijn dood stopte u met school. Ongeveer een maand na de dood van uw vader was u op de velden waar u werd benaderd door enkele talibanleden. De taliban vertelden u dat uw vader de ongelovigen had bijgestaan en dat u nu moest deelnemen aan de jihad. U reageerde niet en de taliban lieten u verder ongemoeid. Vijftien dagen later, toen u onderweg was naar de moskee, werd u opnieuw benaderd door de taliban. Ze herhaalden dat uw vader de ongelovigen had bijgestaan en dat u hen moest helpen met de jihad. U reageerde niet en u kreeg dit keer een klap. Twee dagen voor uw vertrek kwamen ze een derde keer langs. Ze klopten aan en probeerden u vervolgens met geweld mee te nemen. Zowel u als uw moeder werden in elkaar geslagen. U liep bij de strubbelingen een snijwonde op aan uw hand. Het geroep van uw naasten alarmeerde de dorpingen onder wie de malik die samen waren gekomen voor het gebed. Ze kwamen tussenbeide. De dorpingen zeiden tegen de taliban dat ze het recht niet hadden om u mee te nemen en dat ze het met de malik en de mullah moesten bespreken waarop de taliban vertrokken. Uw moeder was ongerust. De problemen die uw neef en uw oom eerder ondervonden indachtig besloot ze u weg te sturen naar veiligere oorden. Twee dagen later, ergens in 2020, verliet u Afghanistan. Ongeveer een maand na uw vertrek kwamen de taliban langs. Ze bezorgden uw moeder een brief waarin u verzocht werd zich aan te melden bij de Alingarrechtbank van de taliban. Op 25 januari 2021 kwam u aan in België waar u op 1 februari 2021 om internationale bescherming verzocht. U vreest dat u door de taliban vervolgd en vermoord zal worden. Sinds uw aankomst in België ging de taliban nog een keer met de malik spreken. Ze vertelden hem dat ze u wilden hebben. Na de machtsovername kwamen de taliban nogmaals langs bij uw familie. Het huis werd doorzocht. Uw familie werd geslagen en bedreigd. Ze vroegen opnieuw waar u was waarop uw moeder hen vertelde dat u bij uw oom was. Na uw eerste persoonlijk onderhoud werd uw jongere broer nog eens tegengehouden en bedreigd door de taliban en ook hem vroegen ze waar u was. U vreest tot slot ook problemen omdat u lange tijd in Europa bent. Immers, een tijdje voor uw tweede persoonlijk onderhoud vernam u dat de taliban niet verdroegen dat u 'kafir' bent geworden en uw baard geschoren heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, drie dreigbrieven van de taliban waarvan twee aan het adres van uw vader en een aan uw adres, foto's van uw vader en uw moeder waaronder een foto van uw moeder die een traan wegpinkt nadat ze door de taliban geslagen was en een foto van het lijk van uw vader, allerlei schooldocumenten van uw vader waaruit blijkt dat uw vader een opleiding volgde en aangesteld werd aan het Rokhanlyceum, de taskara van uw broer W. (...), twee recente foto's van uw broer, uw schoolrapport en foto's van een aanwezigheidsregister waaruit blijkt dat uw vader leerkracht is en op school aanwezig was. Uw advocaat stuurde ook nog een mail met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat de taliban u gedwongen wilden rekruteren, omdat uw vader volgens hen voordat ze hem hadden gedood met de ongelovigen had samengewerkt en dus een afvallige was.

Uw verklaringen omtrent de manier waarop de taliban u zou willen rekruteren stroken echter niet met de op het CGVS beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagde er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit blijkt uit de volgende vaststellingen.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat uw vader Engelse les zou hebben gegeven. Het is immers vreemd dat u niet wist sinds wanneer uw vader les gaf – u verklaarde enkel dat u sinds uw geboorte weet dat hij leerkracht was –, hoe hij Engels heeft geleerd en of uw vader een leerkrachtenopleiding gevolgd heeft (CGVS I, p. 5-6). Nochtans blijkt uit de documenten die u neerlegde dat uw vader in 2007 als leerkracht in de Rokhanschool begon en dat hij op dat moment zijn leerkrachtenopleiding nog niet voltooid had. Pas in 2010 behaalde hij zijn diploma. Het is ook hoogst eigenaardig dat u niet wist welke vakken buiten Engels uw vader nog gaf en of er zowel jongens als meisjes schoolliepen in de school waar hij les gaf (CGVS I, p. 5). Dat u dit alles niet wist en hiervoor klaarblijkelijk ook geen interesse opbracht, ofschoon uw vader omwille van zijn job als leerkracht Engels zou zijn vermoord, ofschoon hij tot enkele maanden voor uw vertrek les gegeven zou hebben en ofschoon informatie over zijn job in de door u neergelegde documenten te vinden is, overtuigt moeilijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader leerkracht Engels zou zijn geweest.

Verder komt het, gelet op de talrijke potentiële bronnen die de taliban op de hoogte hadden kunnen brengen van de professionele activiteiten van uw vader, weinig waarschijnlijk over dat, indien uw vader werkelijk jarenlang les gegeven zou hebben en indien de taliban hieraan werkelijk aanstoot zouden hebben genomen, ze uw vaders professionele activiteiten slechts minder dan een jaar voor uw vertrek zouden te weten zijn gekomen (CGVS I, p. 13). Immers, uw vader gaf al van zolang u zich kon herinneren Engelse les in een lyceum waardoor aangenomen kan worden dat hij in zijn carrière les gegeven heeft aan veel leerlingen (CGVS I, p. 5-6). Bovendien kan worden aangenomen dat ook leerlingen uit het lyceum die van hem geen Engelse les kregen de identiteit van uw vader kenden of konden kennen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat de meeste neven en achterneven wisten van zijn professionele activiteiten. Met sommige neven hadden jullie bovendien zelfs problemen (CGVS I, p. 16). Gelet hierop doet het dan ook verbazen dat de taliban pas een achttal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan lucht zouden gekregen hebben van uw vaders beroepsactiviteiten (CGVS I, p. 14; p. 19).

Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de taliban korte tijd voor uw vertrek uit Afghanistan uw vaders professionele activiteiten te weten zouden zijn gekomen, blijkt tevens uit de weinig aannemelijke reactie van uw vader op de door hem ontvangen dreigbrieven. U verklaarde dat uw vader jarenlang zijn professionele activiteiten uit angst voor de taliban verborgen trachtte te houden (CGVS I, p. 13). Deze beweerde jarenlange geheimhouding van zijn beroepsactiviteiten uit angst voor de taliban valt echter onmogelijk te rijmen met uw stelling dat uw vader de eerste dreigbrief van de taliban nauwelijks serieus nam en zelfs aan de echtheid ervan twijfelde ofschoon zijn broer, die ook leerkracht Engels was, jaren geleden door de taliban gedood zou zijn: pas de tweede dreigbrief zou hij werkelijk serieus genomen hebben (CGVS I, p. 13-14; p. 18; p. 22; CGVS II, p. 14-15).

Overigens stemmen uw verklaringen over de eerste dreigbrief niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief. U verklaarde dat in de brief vermeld wordt dat uw vader zijn job moest stop zetten terwijl in de eerste brief slechts wordt vermeld dat hij zich moest aanmelden bij de rechtbank van de taliban en dat, indien hij zich niet zou melden, hij gestraft zou worden (CGVS I, p. 14). Nergens wordt in de eerste dreigbrief gewag gemaakt van de reden waarom hij zich moest aanmelden noch wordt er vermeld dat hij moest stoppen met zijn job. Nochtans kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien uw vader de door u neergelegde eerste dreigbrief zou hebben ontvangen, u kennis van de inhoud van deze dreigbrief zou hebben genomen.

Voorts slopen enkele merkwaardigheden in uw verklaringen over de dood van uw vader. U verklaarde dat u en uw familie via een neef vernomen hebben dat uw vader gedood was. Vreemd genoeg wist u niet via wie die neef het nieuws van de dood van uw vader vernomen zou hebben (CGVS I, p. 19). Ook heeft u de gevolgen van de moord op uw vader door de taliban, met name dat u onmiddellijk moest stoppen met uw schoolgang, niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u vijf jaar naar school bent gegaan en dat u hiermee rond uw vijftiende stopte, dit ten gevolge van de moord op uw vader. Hierna vluchtte u uit Afghanistan (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3-4). Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat u geen zicht geboden heeft op

uw werkelijke leeftijd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geboren werd op 28 februari 2005 terwijl u in Roemenië verklaarde geboren te zijn op 1 januari 2002 en u in Bulgarije verklaarde geboren te zijn op 28 mei 1997. Dat men in Bulgarije niet wilde noteren dat u minderjarig was en dat men in Roemenië ook gewoon maar een geboortedatum noteerde, zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaatgeneraal beweerde (verklaring DVZ, vraag 33; CGVS I, p. 24), houdt totaal geen steek. Het Commissariaatgeneraal verwijst in dit verband naar de beslissing van de Dienst Voogdij op 23 februari 2021 genomen na de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Uit die beslissing blijkt dat u op dat moment zeker ouder was dan achttien jaar en dat u op 19 februari 2021 een leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Op het Commissariaat-generaal hield u vol dat u slechts zeventien jaar was (CGVS I, p. 3). De door u neergelegde taskara en het door u neergelegde schoolattest waarop uw geboortjaar 1383 (2004-2005) vermeld staat zijn niet afdoende om de leeftijdsbepaling om te keren (CGVS II, p. 6). Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt immers dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Uw ongeloofwaardige beweringen omtrent uw minderjarigheid tasten dan ook niet alleen uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan, maar, aangezien u beweerde dat u op vijftienjarige leeftijd met school stopte, tevens de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van het einde van uw schoolloopbaan, met name de door u beweerde moord van uw vader door de taliban.

Ook uw verklaringen over uw eigen problemen na de beweerde dood van uw vader doen de wenkbrauwen fronsen.

Zo is het frappant dat uw moeder niets ondernam nadat u na de moord voor het eerst door de taliban zou zijn tegengehouden en ze u diets maakten dat uw vader voor de ongelovigen had gewerkt en dat u hen daarom moest vervoegen (CGVS II, p. 11-12). U verklaarde in dit verband dat uw moeder na de eerste rekruteringspoging niets speciaals gedaan had en dat ze er bijvoorbeeld niet met uw familie over had gesproken. Ze dacht immers dat de taliban u slechts eventjes hadden tegengehouden maar dat ze u verder wel met rust zouden laten. Ze vroeg u enkel op te letten en niet naar verre plaatsen te gaan (CGVS II, p. 12). Dat uw moeder deze dreiging klaarblijkelijk niet bijster serieus nam ofschoon haar echtgenoot even daarvoor door de taliban gedood werd en jongeren volgens u gedwongen konden worden zich aan te sluiten bij hen, is onaannemelijk (CGVS II, p. 8-9; p. 11). Ook bij het tweede dreigement liet uw moeder na om veiligheidsmaatregelen ten aanzien van u te treffen. Uw moeder zou u toen immers gezegd hebben dat jullie niets konden doen (CGVS II, p. 13). Nochtans was ze nauwelijks enkele weken later blijkbaar wel in staat om doortastende maatregelen te treffen en u binnen de twee dagen naar het buitenland te sturen (CGVS II, p. 13). Jullie passieve houding na de eerste twee rekruteringspogingen van de taliban, hoewel uw vader door de taliban gedood zou zijn en hoewel jullie na de derde poging wel in staat waren om doortastende maatregelen te treffen, ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde rekruteringspogingen.

Ook de derde en laatste rekruteringspoging van de taliban komt onwaarschijnlijk over. Dat de taliban, die volgens uw verklaringen het gebied waar u woonde onder controle hadden, zich zouden laten afschrikken door enkele dorpsbewoners en een malik die hen wegjoegen (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 10; p. 12), komt bevreemdend over. Bovendien verklaarde u dat uw moeder u na de derde rekruteringspoging zei dat ze bang was dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw oom en neef die jaren daarvoor naar België was moeten vluchten omdat zijn vader als leerkracht Engels in de problemen was gekomen. Er dient nochtans opgemerkt te worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door uw neef geschetste problemen ten gevolge van de beweerde professionele activiteiten van zijn vader. Er kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw moeder u naar aanleiding van de derde rekruteringspoging gezegd zou hebben dat ze bang was dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw oom en neef (CGVS I, p. 9; p. 15-16; CGVS II, p. 13). Ook deze bevinding ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van de beweerde rekruteringspogingen.

Betreffende de beweerde rekruteringspogingen is het ook nog opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u drie keer bedreigd werd – twee keer werd u door de taliban tegengehouden en de derde keer kwamen ze naar uw huis –, terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u drie keer werd tegengehouden en dat ze de vierde keer naar uw huis kwamen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4; p. 12; p. 18; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dit ook vastgesteld had toen u het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken met Google Translate had vertaald. U dacht dat er een fout gebeurd was (CGVS II, p. 19). Uw rechtvaardiging is echter niet aannemelijk. Immers, bij het begin van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gepeild naar uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. U had hierover geen opmerkingen. Indien u werkelijk dacht dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een fout gebeurd was, kon redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dit toen gemeld zou hebben (CGVS I, p. 3; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.8).

U slaagde er overigens niet in te verklaren waarom de taliban u korte tijd voor uw vertrek wilden rekruteren. U verklaarde in dit verband dat de taliban u wilden rekruteren omdat uw vader voor zijn dood met de ongelovigen samenwerkte en een afvallige was (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 11). Het lijkt echter heel onwaarschijnlijk dat ze u omwille daarvan plots zouden willen rekruteren: aangezien de taliban niet veel eerder uw vader hadden vermoord kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat de kans dat u zich als een loyaal medestander zou opstellen gering is.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspogingen van de taliban blijkt ook uit uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw familie nadat u Afghanistan verlaten had. U verklaarde hierover dat er verschillende ontmoetingen waren tussen uw familie en de taliban. Bij één van deze gelegenheden zei uw moeder hen dat u bij uw oom S. (...) zat. U wist evenwel niet of de taliban daadwerkelijk bij uw oom gepasseerd zijn om u te zoeken (CGVS I, p. 16). Dat u dit helemaal niet wist en u zich hierover zelfs niet eens geïnformeerd heeft (CGVS I, p. 15-16; p. 20), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw ontbrekende kennis over een essentieel aspect van de bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan ondermijnt in aanzienlijke mate de geloofwaardigheid van deze bezoeken. Aangezien de taliban uw familie bezocht zouden hebben om u te rekruteren en u de bezoeken van de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, komt opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen dat de taliban u wilden rekruteren danig op de helling te staan.

De ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt tot slot bevestigd doordat u bijzonder weinig wist over de taliban die u bedreigden. Zo antwoordde u, gevraagd of de talibs die u bedreigden van uw dorp Jan Bagh waren, dat u dit niet wist omdat ze gemaskerd waren. In de periode voor uw vertrek waren de taliban altijd gemaskerd (CGVS I, p. 17-18). Bij uw tweede onderhoud zei u dan weer dat de taliban die naar u toe kwamen van een andere plaats kwamen. Immers, door mensen van het dorp zelf te sturen zouden ze zich familiale problemen op de hals kunnen halen (CGVS II, p. 18). Dat u plots tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze van een ander dorp waren hoewel u eerst niet wist of ze van uw dorp Jan Bagh afkomstig waren, is vreemd. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat ook na de machtsoverdracht de taliban langs kwamen en dat er heden in alle redelijkheid voor hen geen reden meer is om hun identiteit te verbergen. Dat u desondanks geen enkele naam van betrokken talibs kan geven, is erg merkwaardig.

Gelet op wat voorafgaat dient besloten te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban die u wilden rekruteren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening

worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U verklaarde in dit verband weliswaar dat de taliban het gerucht verspreidden dat u momenteel een andere baardstijl heeft en dat u in het land van de 'kafirs' verblijft (CGVS II, p. 21). Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. U legde hierover immers weinig coherente verklaringen af. Gevraagd of de taliban wisten waar u zich bevond, antwoordde u in eerste instantie enkel dat dit 'mogelijk' was. Hierna gevraagd hoe ze dit konden weten, zei u dat u vermoedde dat ze een facebookpost van u hadden gezien. Gevraagd waarop u deze hypothese baseerde, antwoordde u dat misschien iemand iets aan uw familie had verteld waardoor uw familie een vermoeden had dat ze het wisten. Even later zei u echter dat u twee maanden voor uw tweede onderhoud te weten gekomen was dat vrouwen tegen uw familie hadden gezegd dat u kafir was geworden, een andere baardstijl had en in het land van de kafirs verbleef en dat deze geruchten door de taliban werden verspreid (CGVS II, p. 21). Deze verklaringen zijn uiteraard niet coherent, waardoor er ook geen geloof aan gehecht kan worden, temeer daar u uw bewering dat de taliban over u geruchten verspreidden tijdens uw twee onderhouden niet spontaan aanhaalde: op het einde van uw tweede onderhoud zei u zelfs dat u over al uw problemen had kunnen vertellen. U haalde de door u vermelde geruchten pas aan nadat ingegaan werd op de verklaring van uw advocaat dat uw verblijf in Europa een risico inhoudt (CGVS II, p. 19-21). Indien uw familie werkelijk werd aangesproken en het gerucht dat u ongelovig bent werkelijk verspreid werd kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u dit eerder had aangehaald.

Betreffende uw verklaring dat u zich geschoren heeft en dat de taliban niet toestaat dat men niet-traditionele kledij draagt (CGVS II, p. 21-22) moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen inzake klederdracht gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat een Westerse kledingstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Hier kan bovendien opgemerkt worden dat u zowel op uw facebookpagina als op de facebookpagina van uw neef H. (...) te zien bent in Afgaanse klederdracht, zelfs op posts die u plaatste na uw aankomst in België. U neemt overigens ook in België deel aan de ramadan en gaat op vrijdag naar de moskee (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 22). U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Wat de identiteitsdocumenten, de foto's, de dreigbrieven en de schooldocumenten van u, uw broer en uw vader betreft kan opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen hier niet het geval is. Andermaal kan gewezen worden op de prevalentie van documentenfraude en corruptie van Afgaanse documenten. Uit de foto van de persoon van wie u beweerde dat het uw vader is kan noch de identiteit van de persoon in kwestie, noch de doodsoorzaak afgeleid worden. Evenmin toonde u aan dat de vrouw op de foto uw moeder is noch kan de context van de foto van de wenende vrouw objectief vastgesteld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 november 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_

EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota: *“Verzoeker wenst zijn integratie in ons land aan te tonen. In het kader hiervan legt hij zijn deelcertificaat van Ligo neer en een attest van inschrijving in het volwassenonderwijs. Daarnaast legt hij zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur neer samen met loonafrekening. Verder legt verzoeker verschillende getuigenverklaringen neer van zijn familie, vrienden en collega's. Daarnaast legt hij een aantal foto's neer samen met zijn vrienden en collega's. Tot slot legt verzoeker een betalingsuitnodiging neer van de mutualiteit. Hieruit kan gesteld worden dat verzoeker op zeer*

intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.”

Ter terechtzitting legt verzoeker een brief van zijn neef neer.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de bewering dat zijn vader Engelse les zou hebben gegeven: *“Het CGVS houdt klaarblijkelijk onvoldoende rekening met de door verzoeker neergelegde documenten, en met de informatie die hierin vervat zit, ondanks het feit dat het CGVS zelf verklaart in de bestreden beslissing “ofschoon informatie over zijn job in de door u neergelegde documenten te vinden is”. Volgens artikel 4 van bovengenoemde Richtlijn dient het CGVS ook rekening te houden met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden; Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker. Verzoeker heeft uitdrukkelijk al gesteld dat hij sinds zijn geboorte weet dat zijn vader leerkracht was. De vragen die het CGVS stelt zijn ook werkelijk niet van belang om de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas na te gaan, bijvoorbeeld de vraag sinds wanneer verzoekers vader leerkracht Engels was. Verzoeker heeft hier heel doorleefd op geantwoord dat hij sinds zijn geboorte weet dat zijn vader leerkracht was. Het CGVS gaat er verkeerdelijk van uit dat verzoeker geen interesse zou hebben in de feiten die zijn asielrelaas vorm geven omdat hij niet een antwoord kan geven op alle vragen van het CGVS, zoals sinds wanneer zijn vader les gaf — verzoeker weet dat zijn vader les gaf zolang verzoeker leeft — hoe zijn vader Engels heeft geleerd, of zijn vader een leerkrachtenopleiding heeft gevolgd, enzovoort. Nochtans is het zeer begrijpelijk dat verzoeker daar geen volledige informatie over kan verschaffen.”*

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier. Deze pertinente vaststellingen worden door de Raad gevolgd: *“Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat uw vader Engelse les zou hebben gegeven. Het is immers vreemd dat u niet wist sinds wanneer uw vader les gaf – u verklaarde enkel dat u sinds uw geboorte weet dat hij leerkracht was –, hoe hij Engels heeft geleerd en of uw vader een leerkrachtenopleiding gevolgd heeft (CGVS I, p. 5-6). Nochtans blijkt uit de documenten die u neerlegde dat uw vader in 2007 als leerkracht in de Rokhanschool begon en dat hij op dat moment zijn leerkrachtenopleiding nog niet voltooid had. Pas in 2010 behaalde hij zijn diploma. Het is ook hoogst eigenaardig dat u niet wist welke vakken buiten Engels uw vader nog gaf en of er zowel jongens als meisjes schoolliepen in de school waar hij les gaf (CGVS I, p. 5). Dat u dit alles niet wist en hiervoor klaarblijkelijk ook geen interesse opbracht, ofschoon uw vader omwille van zijn job als leerkracht Engels zou zijn vermoord, ofschoon hij tot enkele maanden voor uw vertrek les gegeven zou hebben en ofschoon informatie over zijn job in de door u neergelegde documenten te vinden is, overtuigt moeilijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader leerkracht Engels zou zijn geweest.”*

Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing stelt *“ofschoon informatie over zijn job in de door u neergelegde documenten te vinden is”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker weinig tot niets weet over zijn vaders job als leerkracht Engels. Deze vaststelling blijkt uit het verhoorblad.

Met betrekking tot het motief over verzoekers vader zijn professionele activiteiten en de taliban betoogt hij: *“Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn vader nochtans niet vaak naar huis kwam maar meestal op school bleef overnachten. Dit wijst erop dat verzoekers vader gedurende lange tijd ingrijpende maatregelen heeft getroffen om te zorgen dat hij niet zou betrappt worden. Het CGVS houdt hier klaarblijkelijk onvoldoende rekening mee.”*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de inhoud van volgend motief: *“Verder komt het, gelet op de talrijke potentiële bronnen die de taliban op de hoogte hadden kunnen brengen van de professionele activiteiten van uw vader, weinig waarschijnlijk over dat, indien uw vader werkelijk jarenlang les gegeven zou hebben en indien de taliban hieraan werkelijk aanstoot zouden hebben genomen, ze uw vaders professionele activiteiten slechts minder dan een jaar voor uw vertrek zouden te weten zijn gekomen (CGVS I, p. 13). Immers, uw vader gaf al van zolang u zich kon herinneren Engelse les in een lyceum waardoor aangenomen kan worden dat hij in zijn carrière les gegeven heeft aan veel leerlingen (CGVS I, p. 5-6). Bovendien kan worden aangenomen dat ook leerlingen uit het lyceum die van hem geen Engelse les kregen de identiteit van uw vader kenden of konden kennen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat de meeste neven en achterneven wisten van zijn professionele activiteiten. Met sommige neven hadden jullie bovendien zelfs problemen (CGVS I, p. 16). Gelet hierop doet het dan ook verbazen dat de taliban pas een achttal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan lucht zouden gekregen hebben van uw vaders beroepsactiviteiten (CGVS I, p. 14; p. 19).”* Deze pertinente vaststellingen van verweerder vinden steun in het dossier en worden door de Raad gevolgd.

Verzoeker betoogt: *“In de dreigbrief staat inderdaad woordelijk dat zijn vader zich dient te melden bij de rechtbank van de taliban, maar verzoeker is ervan overtuigd dat het betrekking heeft op zijn vaders werk. Het handelen van zijn vader was overigens heel discreet, hij deed niets anders waardoor de taliban hem in het vizier zouden willen nemen. Daarnaast wenst verzoeker te antwoorden dat het begrijpelijk is dat zijn vader, die zoals hierboven al gesteld, ingrijpende maatregelen genomen had om te zorgen dat hij niet zou betrappt worden, niet meteen na het ontvangen van een eerste dreigbrief heel zijn hebben en houden zijn stopzetten (hij was uiteraard wel bezorgd, en mogelijks ook in paniek na het ontvangen van de eerste dreigbrief), maar na het ontvangen van de tweede dreigbrief wist hij dat dit geen toeval meer was, en nam hij de brief wel heel serieus.”*

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier. Deze pertinente vaststellingen worden door de Raad gevolgd: *“Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de taliban korte tijd voor uw vertrek uit Afghanistan uw vaders professionele activiteiten te weten zouden zijn gekomen, blijkt tevens uit de weinig aannemelijke reactie van uw vader op de door hem ontvangen dreigbrieven. U verklaarde dat uw vader jarenlang zijn professionele activiteiten uit angst voor de taliban verborgen trachtte te houden (CGVS I, p. 13). Deze beweerde jarenlange geheimhouding van zijn beroepsactiviteiten uit angst voor de taliban valt echter onmogelijk te rijmen met uw stelling dat uw vader de eerste dreigbrief van de taliban nauwelijks serieus nam en zelfs aan de echtheid ervan twijfelde ofschoon zijn broer, die ook leerkracht Engels was, jaren geleden door de taliban gedood zou zijn: pas de tweede dreigbrief zou hij werkelijk serieus genomen hebben (CGVS I, p. 13-14; p. 18; p. 22; CGVS II, p. 14-15).*

Overigens stemmen uw verklaringen over de eerste dreigbrief niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief. U verklaarde dat in de brief vermeld wordt dat uw vader zijn job moest stop zetten terwijl in de eerste brief slechts wordt vermeld dat hij zich moest aanmelden bij de rechtbank van de taliban en dat, indien hij zich niet zou melden, hij gestraft zou worden (CGVS I, p. 14). Nergens wordt in de eerste dreigbrief gewag gemaakt van de reden waarom hij zich moest aanmelden noch wordt er vermeld dat hij moest stoppen met zijn job. Nochtans kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien uw vader de door u neergelegde eerste dreigbrief zou hebben ontvangen, u kennis van de inhoud van deze dreigbrief zou hebben genomen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker het motief dat zijn verklaringen over de eerste dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief ongemoeid laat.

Verzoeker bekritiseert het motief over zijn leeftijd.

In de beslissing wordt gesteld: *“Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat u geen zicht geboden heeft op uw werkelijke leeftijd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geboren werd op 28 februari 2005 terwijl u in Roemenië verklaarde geboren te zijn op 1 januari 2002 en u in Bulgarije verklaarde geboren te zijn op 28 mei 1997. Dat men in Bulgarije niet wilde noteren dat u minderjarig was en dat men in Roemenië ook gewoon maar een geboortedatum noteerde, zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal beweerde (verklaring DVZ, vraag 33; CGVS I, p. 24), houdt totaal geen steek.*

Het Commissariaatgeneraal verwijst in dit verband naar de beslissing van de Dienst Voogdij op 23 februari 2021 genomen na de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Uit die beslissing blijkt dat u op dat moment zeker ouder was dan achttien jaar en dat u op 19 februari 2021 een leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Op het Commissariaat-generaal hield u vol dat u slechts zeventien jaar was (CGVS I, p. 3). De door u neergelegde taskara en het door u neergelegde schoolattest waarop uw geboortjaar 1383 (2004-2005) vermeld staat zijn niet afdoende om de leeftijdsbepaling om te keren (CGVS II, p. 6). Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt immers dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Uw ongeloofwaardige beweringen omtrent uw minderjarigheid tasten dan ook niet alleen uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan, maar, aangezien u beweerde dat u op vijftienjarige leeftijd met school stopte, tevens de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van het einde van uw schoolloopbaan, met name de door u beweerde moord van uw vader door de taliban.”

Uit het dossier blijkt dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Met betrekking tot het rekruteren van de taliban wijst verzoeker op het volgende:

“Zijn eerste rekruteringspoging was op de velden, waar hij werd benaderd door enkele talibanleden: verzoeker reageerde niet en ze lieten hem ook verder ongemoeid gedurende vijftien dagen;

Vijftien dagen later werd hij een tweede keer benaderd, maar op een andere locatie, namelijk toen hij onderweg was naar de moskee;

De derde keer (en laatste keer) dat hij benaderd werd, was toen de talibanleden naar zijn huis kwamen en verzoeker en zijn moeder in elkaar werden geslagen en ze probeerden verzoeker met geweld mee te nemen: verzoekers moeder heeft toen inderdaad doortastende maatregelen genomen omdat de taliban (in tegenstelling tot de twee vorige pogingen) zelfs tot bij hun thuis waren gekomen en met geweld probeerden verzoeker mee te nemen; indien zijn moeder toen geen doortastende maatregelen zou genomen hebben, zou verzoeker het waarschijnlijk niet meer kunnen navertellen;

Er is dus wel degelijk een objectief verschil tussen de eerste twee en de derde rekruteringspoging, hetgeen verklaart waarom verzoekers moeder doortastende maatregelen heeft genomen bij de derde rekruteringspoging.”

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier. Deze pertinente vaststellingen worden door de Raad gevolgd: *“Ook uw verklaringen over uw eigen problemen na de beweerde dood van uw vader doen de wenkbrauwen fronsen. Zo is het frappant dat uw moeder niets ondernam nadat u na de moord voor het eerst door de taliban zou zijn tegengehouden en ze u diets maakten dat uw vader voor de ongelovigen had gewerkt en dat u hen daarom moest vervoegen (CGVS II, p. 11-12). U verklaarde in dit verband dat uw moeder na de eerste rekruteringspoging niets speciaals gedaan had en dat ze er bijvoorbeeld niet met uw familie over had gesproken. Ze dacht immers dat de taliban u slechts eventjes hadden tegengehouden maar dat ze u verder wel met rust zouden zouden laten. Ze vroeg u enkel op te letten en niet naar verre plaatsen te gaan (CGVS II, p. 12). Dat uw moeder deze dreiging klaarblijkelijk niet bijster serieus nam ofschoon haar echtgenoot even daarvoor door de taliban gedood werd en jongeren volgens u gedwongen konden worden zich aan te sluiten bij hen, is onaannemelijk (CGVS II, p. 8-9; p. 11). Ook bij het tweede dreigement liet uw moeder na om veiligheidsmaatregelen ten aanzien van u te treffen. Uw moeder zou u toen immers gezegd hebben dat jullie niets konden doen (CGVS II, p. 13). Nochtans was ze nauwelijks enkele weken later blijkbaar wel in staat om doortastende maatregelen te treffen en u binnen de twee dagen naar het buitenland te sturen (CGVS II, p. 13). Jullie passieve houding na de eerste twee rekruteringspogingen van de taliban, hoewel uw vader door de taliban gedood zou zijn en hoewel jullie na de derde poging wel in staat waren om doortastende maatregelen te treffen, ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde rekruteringspogingen.”*

De Raad volgt het besluit dat de passieve houding na de eerste twee rekruteringspogingen van de taliban, hoewel verzoekers vader door de taliban gedood zou zijn en hoewel verzoeker en zijn moeder na de derde poging wel in staat waren om doortastende maatregelen te treffen, de geloofwaardigheid van de beweerde rekruteringspogingen ondermijnt. De Raad volgt ook verweerders redenering dat het onaannemelijk is dat verzoekers moeder de dreiging niet bijster serieus nam, ofschoon haar echtgenoot even daarvoor door de taliban gedood werd, en jongeren volgens verzoekers eigen verklaring gedwongen konden worden zich aan te sluiten bij hen.

Met betrekking tot het motief over de derde en laatste rekruteringspoging van de taliban betoogt verzoeker: *“Over het feit dat de talibanleden rekening gehouden hebben met de reactie van enkele dorpsbewoners en de malik, wenst verzoeker te benadrukken dat de taliban juist wel de islamitische plaatselijke leiders aan hun*

kant wenst te hebben ipv hen de mes in de rug te steken. De taliban heeft, zelfs als terroristische organisatie, de steun nodig van de bevolking, vooral van de islamitische bevolking en dus vooral ook van de islamitische religieuze leiders."

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier. Deze pertinente vaststellingen worden door de Raad gevolgd: *"Ook de derde en laatste rekruteringspoging van de taliban komt onwaarschijnlijk over. Dat de taliban, die volgens uw verklaringen het gebied waar u woonde onder controle hadden, zich zouden laten afschrikken door enkele dorpsbewoners en een malik die hen wegjoegen (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 10; p. 12), komt bevreemdend over. Bovendien verklaarde u dat uw moeder u na de derde rekruteringspoging zei dat ze bang was dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw oom en neef die jaren daarvoor naar België was moeten vluchten omdat zijn vader als leerkracht Engels in de problemen was gekomen. Er dient nochtans opgemerkt te worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door uw neef geschetste problemen ten gevolge van de beweerde professionele activiteiten van zijn vader. Er kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw moeder u naar aanleiding van de derde rekruteringspoging gezegd zou hebben dat ze bang was dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw oom en neef (CGVS I, p. 9; p. 15-16; CGVS II, p. 13). Ook deze bevinding ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van de beweerde rekruteringspogingen."*

De Raad volgt bovendien verweerders redenering dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn moeder hem naar aanleiding van de derde rekruteringspoging gezegd zou hebben dat ze bang was dat verzoeker hetzelfde lot zou ondergaan als zijn oom en neef.

Met betrekking tot het motief over de rekruteringspogingen van de taliban betoogt verzoeker: *"Het CGVS gaat er manifest ten onrechte van uit dat de taliban enkel personen in dienst zou nemen die een zeer loyale medestander zijn van het talibanregime. De taliban neemt ook mensen in dienst die minder loyaal zijn, om hen dan werkjes te laten uitvoeren die niet geschikt zijn voor de loyale medestanders."*

De Raad stelt vast dat verzoeker het motief aangaande de tegenstrijdigheid ongemoeid laat. Dit motief vindt steun in het dossier en wordt door de Raad bijgetreden: *"Betreffende de beweerde rekruteringspogingen is het ook nog opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u drie keer bedreigd werd – twee keer werd u door de taliban tegengehouden en de derde keer kwamen ze naar uw huis –, terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u drie keer werd tegengehouden en dat ze de vierde keer naar uw huis kwamen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4; p. 12; p. 18; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dit ook vastgesteld had toen u het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken met Google Translate had vertaald. U dacht dat er een fout gebeurd was (CGVS II, p. 19). Uw rechtvaardiging is echter niet aannemelijk. Immers, bij het begin van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gepeild naar uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. U had hierover geen opmerkingen. Indien u werkelijk dacht dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een fout gebeurd was, kon redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dit toen gemeld zou hebben (CGVS I, p. 3; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.8)."* Verzoeker komt aangaande het motief dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de taliban hem wilden rekruteren omdat zijn vader voor zijn dood met de ongelovigen samenwerkte en een afvallige was, niet verder dan te stellen dat de taliban ook mensen in dienst neemt die minder loyaal zijn. Met dit betoog doet verzoeker geen afbreuk aan volgende vaststelling van verweerder: *U slaagde er overigens niet in te verklaren waarom de taliban u korte tijd voor uw vertrek wilden rekruteren. U verklaarde in dit verband dat de taliban u wilden rekruteren omdat uw vader voor zijn dood met de ongelovigen samenwerkte en een afvallige was (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 11). Het lijkt echter heel onwaarschijnlijk dat ze u omwille daarvan plots zouden willen rekruteren: aangezien de taliban niet veel eerder uw vader hadden vermoord kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat de kans dat u zich als een loyaal medestander zou opstellen gering is."* In dit verband wijst de Raad nog op volgend motief: *"Uw verklaringen omtrent de manier waarop de taliban u zou willen rekruteren stroken echter niet met de op het CGVS beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig."*

Met betrekking over het motief aangaande de bezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan betoogt verzoeker: *“Verzoeker wenst hierover te verklaren dat zijn moeder hem hierover niet geïnformeerd heeft. Nu hij in België zit, is het voor verzoeker heel moeilijk om aan informatie te geraken van zijn problemen in Afghanistan, gezien de zeer grote afstand en de beperkte bereikbaarheid in Afghanistan. Het CGVS houdt hier onvoldoende rekening mee.”*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de pertinente inhoud van het motief dat steun vindt in het dossier en word bijgetreden door de Raad: *“Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspogingen van de taliban blijkt ook uit uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw familie nadat u Afghanistan verlaten had. U verklaarde hierover dat er verschillende ontmoetingen waren tussen uw familie en de taliban. Bij één van deze gelegenheden zei uw moeder hen dat u bij uw oom S. (...) zat. U wist evenwel niet of de taliban daadwerkelijk bij uw oom gepasseerd zijn om u te zoeken (CGVS I, p. 16). Dat u dit helemaal niet wist en u zich hierover zelfs niet eens geïnformeerd heeft (CGVS I, p. 15-16; p. 20), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw ontbrekende kennis over een essentieel aspect van de bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan ondermijnt in aanzienlijke mate de geloofwaardigheid van deze bezoeken. Aangezien de taliban uw familie bezocht zouden hebben om u te rekruteren en u de bezoeken van de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, komt opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen dat de taliban u wilden rekruteren danig op de helling te staan.”*

Met betrekking tot het motief dat verzoeker bijzonder weinig wist over de taliban die hem bedreigden betoogt hij: *“Over het feit dat verzoeker eerst verklaarde dat hij niet wist of de betrokken talibanleden van zijn dorp waren, omdat ze gemaskerd waren, terwijl hij later verklaarde dat ze niet van zijn dorp waren omdat door mensen van het dorp zelf te sturen, de betrokken talibanleden zich familiale problemen op de hals zouden kunnen halmen, wenst verzoeker te reageren dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt.”*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de pertinente inhoud van het motief dat steun vindt in het dossier en word bijgetreden door de Raad: *“De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt tot slot bevestigd doordat u bijzonder weinig wist over de taliban die u bedreigden. Zo antwoordde u, gevraagd of de talibs die u bedreigden van uw dorp Jan Bagh waren, dat u dit niet wist omdat ze gemaskerd waren. In de periode voor uw vertrek waren de taliban altijd gemaskerd (CGVS I, p. 17-18). Bij uw tweede onderhoud zei u dan weer dat de taliban die naar u toe kwamen van een andere plaats kwamen. Immers, door mensen van het dorp zelf te sturen zouden ze zich familiale problemen op de hals kunnen halen (CGVS II, p. 18). Dat u plots tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze van een ander dorp waren hoewel u eerst niet wist of ze van uw dorp Jan Bagh afkomstig waren, is vreemd. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat ook na de machtsoverdracht de taliban langs kwamen en dat er heden in alle redelijkheid voor hen geen reden meer is om hun identiteit te verbergen. Dat u desondanks geen enkele naam van betrokken talibs kan geven, is erg merkwaardig.”*

De Raad sluit zich aan bij de slotconclusie van verweerder: *“Gelet op wat voorafgaat dient besloten te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban die u wilden rekruteren.”*

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn verwestering. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten die wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Hij legt een attest van inschrijving in het volwassenonderwijs, zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur neer samen met loonafrekening. Verder legt verzoeker verschillende getuigenverklaringen neer van zijn familie, vrienden en collega's.

Met het gegeven dat verzoeker volwassenonderwijs heeft gevolgd en werkt maakt hij niet aannemelijk dat hij een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. De foto's van zijn familie, vrienden en collega's doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van februari 2024 en EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Het feit dat hij werkt en alcohol drinkt wijst niet op een specifiek risicoprofiel.

In de beslissing wordt terecht gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoon, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, november 2024, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduoid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, november 2024). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde

eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan november 2024) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC